

[Peter Hansen-Nord]

dukt. Den diskussion ville det være interessant at komme i gang med ved denne lejlighed.

Riishøj (SF):

Jeg vil først komme ind på afsnittet om »Energiplan 2000«. Da den plan blev lanceret i sin tid tilbage i VKR-regeringens dage med 20 pct.s reduktion af Danmarks samlede CO₂-emission, blev det jo betragtet som en progressiv plan.

Spørgsmålet er nu, om planen reelt eksisterer eller ej. Vi har haft en diskussion om det, men jeg synes også, diskussionen er relevant i forhold til energiministerens egen redegørelse.

Det er jo sådan – og det gælder stort set med alle planer, specielt fornuftige planer – at de har flotte målsætninger. Det kniber straks mere med at få dem gennemført – implementeret, som det hedder med et fint ord – og det er her, vi står i dag. Det kræver, at vi har et helhedssyn på samfundet, hvis planerne skal realiseres på CO₂-området, hvor energipolitik, miljøpolitik, trafikpolitik og landbrugspolitik samordnes og trækker i samme retning.

Det gør det ikke i dag. Vi har ikke debat i dag om Øresundsforbindelsen, men den trækker mildt sagt ikke i den retning. Vi har til gengæld et eksempel som det kulfyrede værk i Aalborg. Det trækker i hvert fald i den forkerte retning. Så spørgsmålet er, om implementeringen lykkes eller ikke lykkes. Og i den henseende er »Energiplan 2000« mildt sagt i dyb krise, og det fremgår ikke så meget af energiministerens redegørelse, men det fremgår jo dog trods alt af statusnotatet, som vi fik i november måned sidste år.

Så er spørgsmålet: Hvad er det for nogle barrierer, vi står over for? Der er nogle forskellige typer, heriblandt nogle politiske barrierer. Vi har fået en flertalsregering, som man egentlig skulle tro lettere kunne komme igennem med en implementering. Den har måske ikke sit flertal mere – det skal vi ikke komme ind på her – men i princippet er det jo en flertalsregering, men det har tilsyneladende ikke lettet beslutningsprocessen med hensyn til implementering. Man har på fornemmelsen, at »Energiplan 2000« reelt er voldsomt nedprioriteret inden for denne regering, som øjeblikkelig farer ud med andre ting, men som, når det gælder »Energiplan 2000«, udmærker sig ved en stribe af forsømmelser og udeblivelser.

Jeg skal ikke komme nærmere ind på, hvordan man har møder om dette her i regeringen, hvor mange møder der er, og hvordan det prioriteres, jeg aner det ikke, men udadtil må indtrykket være sådan, at »Energiplan 2000« ikke har haft nogen høj prioritet.

Problemet er, at man jo har afgivet masser af gode udredninger. I statusnotatet fra november og sådan set også i den foreliggende redegørelse er der jo ikke grænser for, hvad der er af udredninger og rapporter. Men igen: De hjælper jo ikke, for spørgsmålet er, om de om sættes i praksis.

Hvad angår elforbruget, erkendes det jo åbent, at det bedste middel til at få nedbragt elforbruget er at pålægge erhvervslivet en energifgift i en form, som er fornuftig, og i en takt, som er acceptabel, men det er energifgiftspåleggelse af erhvervslivet, som skal kunne bringe elforbruget ned.

Vi har nogle forhandlinger gående omkring de grønne afgifter, men alt tyder på, at regeringens splid betyder, at vi ikke får nogen afgørelse på denne side af valget, og det er jo regulært sagt en katastrofe i forhold til »Energiplan 2000« og en ydmygelse af regeringens miljøpolitik, hvis det bliver tilfældet.

Et andet eksempel er konverteringen fra elvarme til kollektiv varme, som vi har nævnt. Det er rent faktisk et af de store tunge punkter i opfyldelsen af »Energiplan 2000«. Arbejdet skulle have været færdigt omkring nytår med anbefalinger om, hvad der skulle gøres. Mig bekendt har man afgivet nogle tekniske udredninger, men arbejdet er her ½ år efter ikke færdigt, og der er intet, der tyder på, at regeringen kommer med konkrete initiativer i form af pakkedninger for mennesker, der har elvarme i dag, sådan at der kommer en fornuftig og billig overgang til kollektiv varmforsyning dér, hvor der i dag er installeret elvarme. Også her svigter man på et altafgørende punkt, og det skyldes igen en barriere – sikkert også internt i regeringen – men her har man nedsat et udvalg, hvor alle kombattanterne – de, der skal betale, sidder og skal bestemme – ikke kan blive enige. Og den psykologiske barriere, der består i at få elværkerne til at indse, at deres produkt skal begrænses, er åbenbart fuldstændig uovervindelig. Her burde ministeren kridte støvlerne, hvis man kan bruge det udtryk, og simpelt hen kræve, at der kommer en afgørel-